

Ujedinjeni narodi
Generalna skupština
Vijeće za ljudska prava
Prvo zasjedanje
4. točka dnevnog reda

PROVEDBA REZOLUCIJE GENERALNE SKUPŠTINE BR. 60/251 OD 15. OŽUJKA 2006.
POD NAZIVOM «VIJEĆE ZA LJUDSKA PRAVA»

Andora*, Argentina, Armenija*, Austrija*, Belgija*, Bolivija*, Kamerun, Čile*, Kongo*, Kostarika*, Kuba, Cipar*, Češka Republika, Estonija*, Finska, Francuska, Njemačka, Grčka*, Gvatemala, Gvineja*, Haiti*, Honduras*, Mađarska*, Irska*, Italija*, Latvija*, Lihtenštajn*, Luksemburg*, Malta*, Meksiko, Peru, Portugal*, Rumunjska, Slovačka*, Slovenija*, Španjolska*, Švicarska, Urugvaj*, Venecuela (Bolivijska Republika)*: nacrt rezolucije

2006./... Međunarodna konvencija o zaštiti svih osoba od prisilnog nestanka

Vijeće za ljudska prava,

pozivajući se na rezoluciju Generalne skupštine br. 477/133 od 18. prosinca 1992. kojom je skupština usvojila Deklaraciju o zaštiti svih osoba od prisilnog nestanka kao skup načela za sve države,

te pozivajući se na rezoluciju Komisije za ljudska prava br. 2001/46 kojom je osnovana otvorena radna skupina za rad između zasjedanja s mandatom da razradi nacrt pravno obvezujućeg normativnog instrumenta za zaštitu svih osoba od prisilnog nestanka, te rezoluciju Komisije br. 2005/27,

uzimajući u obzir izvješće radne skupine (E/CN/2006/57) i odluku skupine da zaključi s radom i iznese nacrt Međunarodne konvencije za zaštitu svih osoba od prisilnog nestanka Komisiji za ljudska prava na usvajanje,

prihvatajući ponudu Francuske da bude domaćin ceremonije potpisivanja Konvencije u Parizu,

1. *usvaja* Međunarodnu konvenciju za zaštitu svih osoba od prisilnog nestanka kao dodatak ovoj rezoluciji;
2. *preporuča* Generalnoj skupštini usvajanje Međunarodne konvencije za zaštitu svih osoba od prisilnog nestanka
3. *preporuča* da se nakon što Generalna skupština usvoji konvenciju, Konvencija otvori za potpisivanje na ceremoniji potpisivanja u Parizu;
4. *preporuča* Generalnoj skupštini usvajanje sljedećeg nacrta rezolucije:

«Generalna skupština,

«uzimajući u obzir rezoluciju Vijeća za ljudska prava 2006/.... od ... lipnja 2006. kojom je Vijeće usvojilo međunarodnu Konvenciju za zaštitu svih osoba od prisilnog nestanka,

---

* Nije članica Vijeća za ljudska prava.

- «1. *pozdravlja* odluku Vijeća da usvoji Međunarodnu konvenciju za zaštitu svih osoba od prisilnog nestanka;
- «2. *usvaja* i otvara za potpisivanje, ratifikaciju i pristupanje Međunarodnu konvenciju za zaštitu svih osoba od prisilnog nestanka, čiji se tekst nalazi u dodatku ove rezolucije;
- «3. *preporuča* da Konvencija bude otvorena za potpisivanje na ceremoniji potpisivanja u Parizu."

Dodatak

E/CN.4/2005/WG.22/WP.1/REV.4 23. rujna 2005. (Prijevod s francuskog)

MEĐUNARODNA KONVENCIJA O ZAŠTITI SVIH OSOBA OD PRISILNOG NESTANKA

Preambula

Države članice ove Konvencije,

uzevši u obzir Povelju Ujedinjenih naroda koja obvezuje države da promiču opće poštovanje ljudskih prava i temeljnih sloboda,

uzevši u obzir Univerzalnu deklaraciju Ujedinjenih naroda o ljudskim pravima,

pozivajući se na Međunarodni pakt o ekonomskim, socijalnim i kulturnim pravima, Međunarodni pakt o građanskim i političkim pravima te druge relevantne međunarodne instrumente na polju ljudskih prava, humanitarnih zakona i međunarodnog kaznenog prava,

pozivajući se na Deklaraciju o zaštiti svih osoba od prisilnog nestanka koju je usvojila Generalna skupština Ujedinjenih naroda u sklopu rezolucije 47/133 od 18. prosinca 1992.,

svjesne izuzetne ozbiljnosti prisilnih nestanaka koji predstavljaju zločin te, kao što je u određenim slučajevima definirano međunarodnim zakonima, zločin protiv čovječanstva,

odlučne u sprječavanju prisilnih nestanaka i borbi protiv nekažnjavanja zločina prisilnih nestanaka,

smatrajući da svaka osoba ima pravo ne biti podvrgnuta prisilnom nestanku te da žrtve imaju pravo na pravdu i odštetu i

potvrđujući pravo da osobe budu upoznate s istinom o okolnostima prisilnog nestanka te sudbinom nestale osobe te poštujući pravo da slobodno traže, dobiju i dijele informacije u tom cilju.

donose *sljedeću odluku*:

Članak 1.

1. Nitko ne smije biti podvrgnut prisilnom nestanku.

2. Nikakve iznimne okolnosti, bilo ratno stanje ili prijetnja ratom, unutarnja politička nestabilnost ili druge hitne okolnosti ne mogu biti opravdanje za prisilan nestanak.

Članak 2.

Za potrebe ove konvencije, prisilnim nestankom se smatra uhićenje, zadržavanje, otmica ili bilo koji drugi oblik uskraćivanja slobode koji počine agenti države ili osobe ili skupine osoba koje rade s odobrenjem, podrškom ili prihvaćanjem države, a kojemu slijedi odbijanje da se prizna počinjeno uskraćenje slobode ili prikrivanje sudbine ili mjesta boravka nestale osobe, čime se takvu osobu stavlja izvan zaštite zakona.

Članak 3.

Sve države članice dužne su poduzeti odgovarajuće mjere u cilju provođenja istrage djela definiranih u članku 2. koja su počinila osobe ili skupine osoba djelujući bez odobrenja, podrške ili prihvaćanja države te odgovorne osobe dovesti pred lice pravde.

Članak 4.

Sve države članice dužne su poduzeti potrebne mjere da prisilan nestanak postane kaznenim djelom prema kaznenom zakonu države.

Članak 5.

Prošireno ili sustavno provođenje prakse prisilnih nestanaka je zločin protiv čovječanstva sukladno primjenjivom međunarodnom pravu te u tom smislu rezultira posljedicama navedenim u primjenjivom međunarodnom pravu.

Članak 6.

1. Sve države članice dužne su poduzeti potrebne mjere da se kazneno odgovornim smatra barem:

- (a) Svaka osoba koja počini, naredi, nagovara na ili potiče na počinjenje, ili pokušaj počinjenja, suučesnik je ili sudjeluje u prisilnom nestanku;

(b) Nadležna osoba:

- (I) koja je znala ili svjesno zanemarila podatak koji je jasno ukazivao na to da osobe u njegovoj/njezinoj nadležnosti i ovlasti namjeravaju počiniti ili čine zločin prisilnog nestanka;
- (II) koja je bila izravno odgovorna za i nadzirala radnje u vezi sa zločinom prisilnog nestanka; i
- (III) koja nije poduzela neophodne i razumne mjere koje su bile u njegovoj/njezinoj moći da bi spriječila ili suzbila počinjenje prisilnog nestanka ili podatak prenijela nadležnim organima radi istrage i progona;

(c) Točka (b) ne dovodi u pitanje više standarde odgovornosti primjenjive u skladu s relevantnim međunarodnim pravom u odnosu na vojne zapovjednike ili osobe u funkciji vojnog zapovjednika.

2. Nijedna zapovijed ili uputa javnih tijela, civilnih, vojnih ili inih, ne može se smatrati opravdanjem za kazneno djelo prisilnog nestanka.

Članak 7.

1. Sve države članice dužne su pobrinuti se da kazneno djelo prisilnog nestanka bude primjereno kažnjeno tako da se uzme u obzir krajnja ozbiljnost kaznenog djela.

2. Sve države članice mogu utvrditi:

(a) olakšavajuće okolnosti, osobito za osobe koje su sudjelovale u počinjenju prisilnog nestanka, no aktivno pridonose vraćanju nestale osobe žive ili olakšaju razjašnjavanje slučajeva prisilnog nestanka ili prepoznaju počinitelje prisilnog nestanka;

(b) ne dovodeći u pitanje druge kaznene postupke, otegotne okolnosti, osobito u slučaju smrti nestale osobe ili počinjenja prisilnog nestanka trudne žene, maloljetnika, osoba s invaliditetom ili drugih posebno ranjivih osoba.

Članak 8.

Ne dovodeći u pitanje članak 5.,

1. država članica koja odredi rok za zastaru kaznenog progona zbog prisilnog nestanka, dužna je poduzeti neophodne mjere kojima će zajamčiti da rok za zastaru:

(a) bude dugotrajan i u skladu s iznimnom ozbiljnošću kaznenog djela;

(b) počinje od trenutka kada prestaje kazneno djelo prisilnog nestanka, uzimajući u obzir njegovu trajnu prirodu.

2. Sve države članice dužne su žrtvama prisilnog nestanka zajamčiti pravo na učinkovitu odštetu tijekom trajanja postupka.

Članak 9.

1. Sve države članice dužne su poduzeti neophodne mjere za utvrđivanje svoje nadležnosti nad kaznenim djelom prisilnog nestanka:

(a) kada je kazneno djelo počinjeno na području pod nadležnošću određene države ili na brodu ili zrakoplovu registriranom u državi članici;

(b) kada je osumnjičeni državljanin države članice;

(c) kada je nestala osoba državljanin države članice te država to smatra prikladnim.

2. Sve države članice dužne su poduzeti neophodne mjere kojima će utvrditi svoju nadležnost nad kaznenim djelom prisilnog nestanka kada se osumnjičenik/ca nalazi na teritoriju pod njihovom nadležnošću, ukoliko ga/je ne izruče ili predaju drugoj državi u skladu s međunarodnim obvezama ili ga/je predaju međunarodnom kaznenom sudu čiju nadležnost priznaju.

3. Konvencija ne isključuje bilo kakvu dodatnu kaznenu nadležnost koja djeluje u skladu s nacionalnim pravom.

Članak 10.

1. Kada se nakon proučavanja dostupnih informacija utvrdi da to okolnosti zahtijevaju, svaka država članica na čijemu se teritoriju nalazi osoba osumnjičena za počinjenje kaznenog djela prisilnog nestanka tu osobu stavlja u pritvor ili po potrebi poduzima druge zakonske mjere kojima će osigurati njegovu/njezinu nazočnost. Pritvor i druge pravne mjere država članica propisuje zakonom, no ove mjere mogu trajati samo onoliko koliko je potrebno da se zajamči nazočnost osobe za potrebe kaznenog postupka, predaje ili izručenja.

2. Država članica koja je poduzela mjere iz stavka 1. dužna je odmah poduzeti preliminarnu istragu ili ispitivanje radi utvrđivanja činjenica. Nadalje, dužna je obavijestiti države članice iz stavka 1. članka 9. o poduzetim mjerama u skladu sa stavkom 1. ovog članka, uključujući pritvor i okolnosti zbog

kojih je poduzet, te o otkrićima preliminarnog ispitivanja ili istrage, naznačivši namjerava li djelovati prema svojoj nadležnosti.

3. Sukladno stavku 1., svakoj osobi u pritvoru omogućit će se da se odmah obrati najbližem odgovarajućem predstavniku svoje države, ili, ukoliko nema ničije državljanstvo, predstavniku države u kojoj obično boravi.

Članak 11.

1. Država članica u čijoj se nadležnosti nalazi teritorij na kojemu je pronađena osoba osumnjičena za počinjenje kaznenog djela prisilnog nestanka dužna je, ukoliko tu osobu ne izruči ili preda drugoj državi u skladu s međunarodnim obvezama ili je ne preda međunarodnom kaznenom sudu čiju nadležnost priznaje, predati slučaj nadležnim tijelima radi kaznenog progona.

2. Ova su tijela obvezna donositi odluke na isti način kao i u slučajevima drugih kaznenih djela ozbiljne prirode prema zakonima države članice. U slučajevima iz stavka 2. članka 9. standardi za dokaze potrebne za kazneni progon i presudu ne mogu biti ništa manje strogi od onih koji se primjenjuju u slučajevima iz stavka 1. članka 9.

3. Osobama protiv kojih se vodi postupak u vezi s kaznenim djelom prisilnog nestanka jamči se pravedan tretman u svim fazama postupka. Sve osobe kojima se sudi zbog kaznenog djela prisilnog nestanka jamči se pošteno suđenje pred zakonom utemeljenim kompetentnim, neovisnim i nepristranim sudom ili sudskim vijećem.

Članak 12.

1. Sve države članice dužne su pobrinuti se da svaka osoba koja iznese optužbu da je neka osoba podvrgnuta prisilnom nestanku ima pravo te činjenice iznijeti kompetentnim tijelima koja su dužna smjesta nepristrano istražiti optužbe i, prema potrebi, bez odlaganja poduzeti temeljitu i objektivnu istragu. Ako je potrebno, poduzimaju se odgovarajući koraci da se tužitelj, svjedoci, rođaci nestale osobe i njihov odvjetnik, kao i osobe koje sudjeluju u istrazi, zaštite od zlostavljanja ili zastrašivanja kao posljedice tužbe ili predočenih dokaza.

2. Kada postoje razumni temelji za sumnju da je neka osoba žrtva prisilnog nestanka, vlasti spomenute u stavku 1. pokreću istragu čak i kada nije podignuta formalna tužba.

3. Države članice dužne su pobrinuti se da tijela iz članka 1.:

(a) imaju potrebne ovlasti i resurse za provođenje djelotvorne istrage, uključujući pristup dokumentaciji i druge podatke relevantne za istragu;

(b) imaju pristup, ukoliko je potrebno uz prethodno odobrenje sudske vlasti, koja će u navedenom slučaju promptno reagirati, svim mjestima zatočenja ili bilo kojem drugom mjestu za koje postoje razumne osnove za sumnju da na njemu boravi nestala osoba.

4. Sve države članice dužne su poduzeti mjere neophodne za sprječavanje i kažnjavanje djela koja ometaju provođenje istrage. Posebice su dužne pobrinuti se da osobe osumnjičene za počinjenje kaznenog djela prisilnog nestanka nisu u mogućnosti utjecati na tijek istrage pritiskom, zastrašivanjem ili represalijama prema tužitelju, svjedocima, rođacima nestale osobe ili njihovom odvjetniku, ili osobama koje sudjeluju u istrazi.

Članak 13.

1. Za potrebe izručivanja između država članica, kazneno djelo prisilnog nestanka neće se smatrati političkim zločinom ili kaznenim djelom vezanim uz političko kazneno djelo ili kaznenim djelom nadahnutim političkim motivima. Prema tomu, zahtjev za izručenje utemeljen na takvom kaznenom djelu ne može biti odbijen samo na tim osnovama.
2. Kazneno djelo prisilnog nestanka smatra se jednim od kaznenih djela koja podliježu izručenju u bilo kojem ugovoru o izručenju između država članica prije stupanja na snagu ove Konvencije.
3. Države članice obvezuju se uključiti kazneno djelo prisilnog nestanka među kaznena djela koja podliježu izručivanju u svaki ugovor o izručivanju koji će u budućnosti sklopiti.
4. Ako država članica koja izručenje uvjetuje postojanjem ugovora primi zahtjev za izručenje od druge države članice s kojom nema ugovor o izručenju, može u slučaju kaznenog djela prisilnog nestanka ovu Konvenciju smatrati potrebnom pravnom osnovom za izručenje.
5. Države članice koje izručenje ne uvjetuju postojanjem ugovora između sebe, priznaju kazneno djelo prisilnog nestanka djelom koje povlači izručenje.
6. Izručenje, u svim slučajevima, podliježe uvjetima određenim zakonom tražene države članice ili primjenjivim ugovorima o izručenju, uključujući, osobito uvjete vezane uz minimalnu kaznu za izručenje i temelje na osnovu kojih država članica može odbiti izručenje ili ga uvjetovati određenim uvjetima.
7. Ništa navedeno u Konvenciji ne može se smatrati nametanjem obveze izručenja ukoliko tražena država članica ima osnova smatrati da je zahtjev za izručenje upućen u svrhu progona ili kažnjavanja osobe na osnovu spola, rase, vjere, nacionalnosti, etničke pripadnosti, pripadnosti određenoj društvenoj grupaciji ili političkog uvjerenja, ili da bi ispunjavanje zahtjeva uzrokovalo štetu toj osobi bilo iz kojeg od navedenih razloga.

Članak 14.

1. Države članice dužne su međusobno pružiti svu raspoloživu pravnu pomoć u vezi s kaznenim postupkom protiv kaznenog djela prisilnog nestanka, uključujući dostavljanje svih potrebnih dokaza koji im stoje na raspolaganju.
2. Takva pravna pomoć podliježe uvjetima određenim zakonom tražene države članice ili primjenjivim ugovorima o pravnoj pomoći, uključujući, osobito uvjete vezane uz osnove na temelju kojih država članica može odbiti pružiti pravnu pomoć ili je uvjetovati određenim uvjetima.

Članak 15.

Države članice dužne su surađivati te jedna drugoj pružiti pomoć u najvećoj mogućoj mjeri kako bi se pomoglo žrtvama prisilnog nestanka, u traženju, pronalaženju i oslobađanju nestalih osoba te, u slučaju smrti, ekshumaciji i identifikaciji osoba i vraćanju njihovih posmrtnih ostataka.

Članak 16.

1. Nijedna država članice ne može izbaciti, vratiti (refouler), predati ili izručiti osobu drugoj državi ukoliko postoje osnovani razlozi da će osoba biti u opasnosti od prisilnog nestanka.

2. Da bi se utvrdilo postoji li osnova za to, kompetentna tijela dužna su uzeti u obzir sve relevantne činjenice, uključujući, gdje je moguće primijeniti, i postojanje dosljednog uzorka jasnog, očitog ili masovnog kršenja ljudskih prava ili ozbiljnog kršenja međunarodnog humanitarnog prava.

Članak 17.

1. Nitko ne smije biti zadržan u tajnom pritvoru.

2. Ne dovodeći u pitanje međunarodne obveze države članice u pogledu uskraćivanja slobode, sve su države članice u svom zakonodavstvu dužne:

(a) utvrditi uvjete pod kojima se može izdati zapovijed o uskraćivanju slobode;

(b) navesti tijela ovlaštena da zapovijede uskraćivanje slobode;

(c) jamčiti da će sve osobe kojima je oduzeta sloboda biti smještene isključivo u službeno priznatim i kontroliranim mjestima za oduzimanje slobode;

(d) jamčiti da će svaka osoba kojoj je oduzeta sloboda imati pravo komunicirati sa i primati posjete svoje obitelji, odvjetnika ili bilo koje druge osobe prema svom odabiru, što podliježe ne samo uvjetima utvrđenim zakonom, ili, ukoliko je osoba stranac, komunicirati sa svojim konzularnim vlastima, u skladu s primjenjivim međunarodnim pravom;

(e) jamčiti kompetentnim i zakonom ovlaštenim tijelima i ustanovama pristup mjestima gdje borave osobe kojima je oduzeta sloboda, ako je potrebno uz prethodno odobrenje sudskih vlasti; (f) jamčiti svim osobama kojima je oduzeta sloboda i, u slučaju sumnje na prisilni nestanak, osobama kojima je oduzeta sloboda te nisu u mogućnosti iskoristiti ovo pravo, da će bilo koja osoba s legitimnim interesom, poput rođaka osobe kojoj je oduzeta sloboda, njihovog zastupnika ili odvjetnika, u svim okolnostima, biti ovlaštena da povede postupak pred sudom da bi sud bez odlaganja mogao odlučiti o zakonitosti oduzimanja slobode te zapovijediti puštanje ukoliko oduzimanje slobode nije bilo zakonito.

3. Sve države članice dužne su osigurati sastavljanje i održavanje jednog ili više ažurnih službenih registara i/ili evidencije osoba kojima je oduzeta sloboda, koji moraju biti promptno dostupni na zahtjev svim sudskim ili drugim kompetentnim vlastima ili ustanovama ovlaštenim u tu svrhu zakonima države članice ili bilo kojim relevantnim međunarodnim pravnim instrumentom kojega je dotična država članica. Registar mora sadržavati barem sljedeće podatke:

(a) identitet osobe kojoj je oduzeta sloboda;

(b) datum, vrijeme i mjesto oduzimanja slobode te naziv ovlaštenog tijela koje je izvršilo oduzimanje slobode;

(c) ovlašteno tijelo koje je odlučilo o oduzimanju slobode te razloge oduzimanja slobode;

(d) ovlašteno tijelo koje nadzire oduzimanje slobode;

(e) mjesto oduzimanja slobode, datum i vrijeme pristupa mjestu oduzimanja slobode i ovlašteno tijelo odgovorno za mjesto na kojemu boravi osoba kojoj je oduzeta sloboda;

(f) elemente u vezi s fizičkim integritetom osobe kojoj je oduzeta sloboda;

(g) u slučaju smrti tijekom razdoblja oduzimanja slobode, okolnosti i uzrok smrti te odredište posmrtnih ostataka;

(h) datum i vrijeme puštanja ili premještanja u drugi zatvor, odredište i tijelo odgovorno za premještanje.

Članak 18.

1. Ne dovodeći u pitanje članke 19. i 20. sve države članice dužne su jamčiti svim osobama s legitimnim interesom za ovu informaciju, poput rodbine osobe kojoj je oduzeta sloboda, njezinog zastupnika ili odvjetnika, pristup barem sljedećim informacijama:

- (a) koje je ovlašteno tijelo odlučilo o oduzimanju slobode;
- (b) datum, vrijeme i mjesto oduzimanja slobode te dolaska u zatvor;
- (c) koje je ovlašteno tijelo nadziralo oduzimanje slobode;
- (d) boravište osobe kojoj je oduzeta sloboda, uključujući, u slučaju premještanja u drugu ustanovu, određište i ovlašteno tijelo odgovorno za premještanje;
- (e) datum, vrijeme i mjesto puštanja;
- (f) elemente u vezi s fizičkim integritetom osobe kojoj je oduzeta sloboda;
- (g) u slučaju smrti tijekom pritvora, okolnosti i uzrok smrti te određište posmrtnih ostataka;

2. Kada je to potrebno, poduzet će se odgovarajuće mjere zaštite osoba iz stavka 1., kao i osoba koje sudjeluju u istrazi, od svih oblika zlostavljanja, zastrašivanja ili kažnjavanja koji mogu biti rezultat potrage za informacijama u vezi s osobom kojoj je oduzeta sloboda.

Članak 19.

1. Osobni podaci, uključujući medicinske i genetičke podatke, koji se prikupljaju i/ili prenose u okviru potrage za nestalom osobom neće biti korišteni ili dostupni u bilo koje druge svrhe osim za potrebe potrage za nestalom osobom. Ovo se ne odnosi na uporabu takvih podataka u kaznenim postupcima vezanim uz kaznena djela prisilnog nestanka ili korištenje prava na nadoknadu štete.

2. Prikupljanje, obrada, uporaba i pohranjivanje osobnih podataka, uključujući medicinske i genetičke podatke, ne smije narušiti ili imati takav učinak na ljudska prava, temeljne slobode ili ljudsko dostojanstvo pojedinca.

Članak 20.

1. Pravo na informaciju iz članka 18. može biti ograničeno kada osoba ima pravnu zaštitu i kada oduzimanje slobode podliježe sudskom nadzoru i to samo u iznimnim slučajevima kada je to izričito neophodno te definirano zakonom, te ako bi prijenos informacija ugrozio privatnost ili sigurnost osobe, ometao kriminalnu istragu ili iz drugih sličnih razloga u skladu sa zakonom i primjenjivim međunarodnim pravom te ciljevima ove Konvencije. Ograničavanje prava na informaciju iz članka 18. ne smije se dogoditi ukoliko predstavlja djelovanje definirano u članku 2. ili krši stavak 1. članka 17.

2. Ne dovodeći u pitanje razmatranje zakonitosti oduzimanja slobode osobe, države članice obvezuju se osobama iz stavka 1. članka 18. jamčiti pravo na brz i učinkovit pravni lijek kao sredstvo dobivanja pravovremenih informacija iz stavka 1. članka 18. Pravo na pravni lijek ne smije se ni pod kojim uvjetima oduzeti ili ograničiti.

Članak 21.

Sve države članice obvezuju se poduzeti potrebne mjere da se osobe kojima je oduzeta sloboda puste na način koji omogućuje pouzdanu provjeru jesu li doista bile puštene. Sve države članice dužne su poduzeti neophodne mjere kojima će osigurati fizički integritet takvih osoba i njihove sposobnosti da u potpunosti iskoriste svoja prava u vrijeme puštanja, ne uzimajući u obzir bilo koje obveze kojima takve osobe podliježu u odnosu na nacionalno pravo.

Članak 22.

Bez obzira na članak 6. sve države članice obvezne su poduzeti mjere neophodne za sprječavanje i nametanje sankcija za sljedeće oblike ponašanja:

- (a) u slučaju otezanja ili ometanja pravnih lijekova navedenih u stavku 2. (f) članka 17. i stavku 2. članka 20;
- (b) nebilježenje oduzimanja slobode osobe ili bilježenje podataka za koje službenik odgovoran za službenu evidenciju i/ili registar zna ili je trebao znati da su netočni;
- (c) odbijanje pružanja informacija o oduzimanju slobode osobe ili pružanje netočnih informacija, iako su zadovoljeni pravni uvjeti za pružanje takvih informacija.

Članak 23.

1. Sve države članice obvezne su osigurati da naobrazba osoblja za provođenje zakona, civilnog ili vojnog, medicinskog osoblja, javnih službenika i drugih osoba koje mogu biti uključene u nadzor ili obradu bilo koje osobe kojoj je oduzeta sloboda sadrži potrebno obrazovanje i informacije u vezi s relevantnim odredbama Konvencije da bi:

- (a) spriječile sudjelovanje takvih službenika u prisilnim nestancima;
- (b) naglasile važnost sprječavanja i istraživanja prisilnih nestanaka; (c) zajamčile da se prepoznaju hitnost rješavanja slučajeva prisilnog nestanka.

2. Sve države članice dužne su zajamčiti da su zabranjene sve zapovijedi ili upute koje propisuju, ovlašćuju ili potiču prisilne nestanke. Sve države članice obvezne su jamčiti da osoba koja odbije poslušati takvu zapovijed neće biti kažnjena.

3. Države članice dužne su poduzeti potrebne mjere kojima će zajamčiti da osobe iz stavka 1. koje imaju razloga vjerovati da se prisilan nestanak dogodio ili planira, o tome izvijeste nadređene osobe i, ukoliko je potrebno, nadležne službe ili organe koji su to u mogućnosti preispitati ili popraviti.

Članak 24.

1. Za potrebe ove Konvencije, «žrtva» znači nestala osoba i bilo koja osoba kojoj je nanoseno zlo kao izravna posljedica prisilnog nestanka.

2. Sve žrtve imaju pravo znati okolnosti prisilnog nestanka, napredak i rezultate istrage te sudbinu nestale osobe. Sve države članice obvezne su u tom pogledu poduzeti odgovarajuće mjere.

3. Sve države članice obvezne su poduzeti odgovarajuće mjere u cilju traženja, pronalaženja i oslobađanja nestalih osoba te, u slučaju smrti, pronaći, poštovati i vratiti njihove posmrtno ostatke.

4. Sve države članice dužne su u sklopu svog pravnog sustava jamčiti žrtvama prisilnog nestanka pravo na traženje odštete te promptnu, poštnu i odgovarajuću nadoknadu štete.

5. Pravo na traženje odštete iz stavka 4. pokriva materijalnu i psihološku štetu i, gdje je moguće primijeniti, druga sredstva nadoknade štete poput:

- (a) restitucije;
- (b) rehabilitacije;
- (c) zadovoljštine, uključujući ponovnu uspostavu dostojanstva i dobrog glasa;

(d) jamstva da se isto neće ponoviti.

6. Ne uzimajući u obzir obvezu provođenja istrage dok se ne rasvijetli sudbina nestale osobe, sve države članice dužne su poduzeti odgovarajuće korake u odnosu na pravnu situaciju nestalih osoba čija sudbina nije rasvijetljena te njihove rodbine, na poljima kao što su socijalna pomoć, financijska pitanja, obiteljski zakon i vlasnička prava.

7. Sve države članice obvezne su jamčiti pravo slobodnog osnivanja i sudjelovanja u organizacijama i udruženjima koja pridonose utvrđivanju činjenica prisilnih nestanaka i sudbine nestalih osoba, uz pomoć žrtava prisilnog nestanka.

Članak 25.

1. Sve države članice dužne su poduzeti potrebne mjere za sprječavanje i kazneni progon:

(a) bespravnog uklanjanja djece koja su podvrgnuta prisilnom nestanku, djece čiji su otac, majka ili staratelji podvrgnuti prisilnom nestanku ili djece koja su rođena tijekom zatočeništva majke podvrgnute prisilnom nestanku;

(b) krivotvorenja, skrivanja ili uništavanja dokaza koji potvrđuju pravi identitet djece iz točke (a).

2. Sve države članice dužne su poduzeti potrebne mjere radi traženja i identifikacije djece iz stavka 1 (a) i vraćanja djece njihovim obiteljima, u skladu s pravnim postupcima i primjenjivim međunarodnim ugovorima.

3. Države članice dužne su pomagati jedna drugoj u potrazi za, identifikacijom i pronalaženjem djece iz stavka 1 (a).

4. S obzirom na potrebu zaštite onoga što je u najboljem interesu djeteta iz stavka 1 (a) i njihovog prava da sačuvaju ili ponovno utvrde svoj identitet, uključujući nacionalnost, ime i obiteljske veze priznate zakonom, države članice koje priznaju sustav usvajanja ili drugi oblik zbrinjavanja djece dužne su pokrenuti pravni postupak kojim će se revidirati postupak usvajanja ili smještaja i, prema potrebi, poništiti svako posvajanje ili smještanje djece nastalo na osnovu prisilnog nestanka.

5. U svim slučajevima, a osobito u slučajevima na koje se odnosi ovaj članak, prvenstvena je briga ono što je u najboljem interesu djeteta stoga dijete koje je sposobno iznijeti svoje stavove ima pravo slobodno iznijeti te stavove, te će oni imati dužnu težinu u skladu s dobi i zrelošću djeteta.

Članak 26.

1. Vijeće za prisilne nestanke (u daljnjem tekstu Vijeće) osniva se za izvršavanje funkcija određenih ovom Konvencijom. Vijeće se sastoji od 10 stručnjaka visokih moralnih vrijednosti i priznate stručnosti na polju ljudskih prava, koji funkciju obavljaju osobno, neovisno i nepristrano. Članove Vijeća biraju države članice u skladu s ravnomjernom zemljopisnom raspodjelom. Uzet će se u obzir korisnost osoba s relevantnim pravnim iskustvom za sudjelovanje u radu Vijeća kao i ravnomjerna zastupljenost spolova.

2. Članovi Vijeća biraju se tajnim glasovanjem s popisa osoba koje su predložile države članice iz redova svojih državljana na polugodišnjim sastancima država članica koje u tu svrhu saziva generalni tajnik Ujedinjenih naroda. Na zasjedanju je potrebna nazočnost dvije trećine država članica da bi

postojao kvorum, a u Vijeće se biraju osobe koje dobiju najveći broj glasova i apsolutnu većinu glasova nazočnih predstavnika država članica koji su glasovali.

3. Inicijalni izbor održat će se najkasnije do šest mjeseci nakon stupanja na snagu ove konvencije. Barem četiri mjeseca prije svakog izbora, generalni tajnik Ujedinjenih naroda obraća se pismom državama članicama pozivajući ih da prijave svoje kandidate u roku od tri mjeseca. Generalni tajnik priprema abecedni popis svih osoba predloženih tim putem, naznačivši državu članicu koja je predložila pojedinog kandidata.

On/ona šalju ovaj popis svim državama članicama.

4. Članovi Vijeća biraju se za četverogodišnji mandat. Mogu biti samo jednom ponovno izabrani. Međutim, mandat pet članova izabranih na prvim izborima ističe na kraju druge godine; odmah nakon prvog izbora, imena ovih pet članova odabrat će ždrijebom predsjedatelj zasjedanja kao što je navedeno u stavku 2. ovog članka.

5. Ako član Vijeća umre ili da ostavku ili iz nekog drugog razloga više ne može obavljati svoje dužnosti, država članica koja ga/ju je nominirala će, u skladu s kriterijima iznesenim u stavku 1. ovog članka, imenovati drugog kandidata među svojim državljanima da služi preostali dio mandata, što mora odobriti većina država članica. Odobrenje će se smatrati dobivenim ukoliko polovica ili više od pola država članica ne uputi negativan odgovor u roku od šest tjedana nakon što ih je generalni tajnik Ujedinjenih naroda obavijestio o predloženom imenovanju.

6. Vijeće je dužno usvojiti pravilnik o postupanju.

7. Generalni tajnik Ujedinjenih naroda dužan je osigurati potrebna sredstva, osoblje i infrastrukturu za djelotvorno obavljanje funkcija Vijeća. Generalni tajnik Ujedinjenih naroda saziva inicijalno zasjedanje Vijeća.

8. Članovi Vijeća imaju pravo na infrastrukturu, privilegije i imunitet «stručnjaka u misiji» za Ujedinjene narode kao što je navedeno u relevantnim odlomcima Konvencije o privilegijama i imunitetima Ujedinjenih naroda.

9. Sve države članice obvezne su surađivati s Vijećem i pomagati njegovim članovima u ispunjavanju svojih mandata, u opsegu funkcija Vijeća koje su države članice prihvatile.

Članak 27.

Konferencija država članica održat će se najranije četiri, a najkasnije šest godina od stupanja na snagu ove Konvencije da bi ocijenile rad Vijeća i odlučile, u skladu s postupcima opisanim u stavku 2. članka 44. je li potrebno na drugo tijelo prebaciti – ne isključivši druge mogućnosti - nadzor ove Konvencije u skladu s funkcijama definiranim u člancima 28. i 36.

Članak 28.

1. U okviru ovlasti koje donosi ova Konvencija, Vijeće je dužno surađivati sa svim relevantnim organima, uredima i specijaliziranim agencijama te fondovima Ujedinjenih naroda, s ugovornim tijelima utemeljenim međunarodnim instrumentima, sa specijalnim postupcima Ujedinjenih naroda i

regionalnim međuvladinim organizacijama i tijelima, kao i svim relevantnim državnim ustanovama, agencijama ili uredima koji rade na zaštiti svih osoba od prisilnih nestanaka.

2. Prilikom predaje mandata, Vijeće je dužno konzultirati sva druga ugovorna tijela utemeljena na osnovu relevantnih međunarodnih instrumenata za ljudska prava, osobito Vijeće za ljudska prava utemeljeno Međunarodnim paktom o građanskim i političkim pravima, kako bi se zajamčila dosljednost njihovih primjedbi i preporuka.

Članak 29.

1. Sve države članice dužne su putem generalnog tajnika Ujedinjenih naroda Vijeće izvijestiti o mjerama poduzetim u cilju ispunjavanja obveza iz ove Konvencije u roku od dvije godine od stupanja na snagu Konvencije za tu državu članicu.

2. Generalni tajnik Ujedinjenih naroda dužan je to izvješće staviti na uvid svim državama članicama.

3. Vijeće razmatra svako izvješće te prema potrebi daje svoj komentar, primjedbe ili preporuke. Komentari, primjedbe ili preporuke prenose se državi članici na koju se odnose, koja na njih može odgovoriti, bilo na vlastitu inicijativu ili na zahtjev Vijeća.

4. Vijeće može zatražiti i dodatne informacije od države članice vezano uz provedbu Konvencije.

Članak 30.

1. Rodaci nestale osobe, njihovi pravni zastupnici, odvjetnik ili bilo koja osoba koju su ovlastili, kao i bilo koja osoba kojoj je to u legitimnom interesu mogu uputiti zahtjev da se nestala osoba hitno potraži i pronađe.

2. Ako Vijeće smatra da zahtjev za hitno djelovanje podnesen u skladu sa stavkom 1:

(a) nije jasno neutemeljen;

(b) ne čini zlorabu prava na upućivanje takvog zahtjeva;

(c) je već bio propisno upućen kompetentnim tijelima države članice, poput istražnih vlasti, kada ta mogućnost postoji;

(d) nije nekompatibilan s odredbama Konvencije; i

(e) isti slučaj nije predmet neke druge međunarodne istrage ili nagodbe iste prirode; zatražit će državu članicu na koju se upit odnosi da Vijeće obavijesti o situaciji dotične osobe u vremenskom roku koje odredi Vijeće.

3. U svjetlu informacija dobivenih od države članice u skladu sa stavkom 2, Vijeće može prenijeti preporuke državi članici uključujući i zahtjev da država članica poduzme odgovarajuće mjere, uključujući privremene mjere, za lociranje i zaštitu osobe u skladu s ovom konvencijom te obavijesti Vijeće u određenom vremenskom roku o poduzetim mjerama, uzimajući u obzir hitnost situacije. Vijeće obavještava osobu koja je podnijela zahtjev za hitno djelovanje o svojim preporukama i informacijama dobivenim od države članice odmah po dobivanju.

4. Vijeće nastavlja surađivati s državom članicom dokle god sudbina tražene osobe ne bude razriješena. Osoba koja je uputila zahtjev mora biti o svemu obaviještena.

Članak 31.

1. Država članica može u vrijeme ratifikacije ili bilo koje drugo vrijeme poslije izjaviti da priznaje nadležnost Vijeća da prima i razmatra upite od ili u ime pojedinaca koji su u njezinoj nadležnosti, a tvrde da su žrtve kršenja odredbi ove Konvencije koje je počinila država članica. Vijeće ne prima nikakve upite u vezi s državom članicom koja nije dala takvu izjavu.

2. Vijeće upit smatra neprihvatljivim u slučaju:

- (a) kada je upit anoniman;
- (b) kada upit predstavlja zlorabu prava na upućivanje takvog upita ili je nekompatibilan s odredbama ove Konvencije;
- (c) kada je isti slučaj predmet drugog međunarodnog istražnog postupka ili nagodbe; ili
- (d) kada nisu iscrpljena sva djelotvorna, raspoloživa, domaća pravna sredstva. Ovo se pravilo ne primjenjuje u slučajevima kada je primjena pravnih sredstava odgođena bez razloga.

3. Ukoliko Vijeće odluči da zahtjev udovoljava uvjetima iznesenim u stavku 2, prenijet će ga državi članici u pitanju, zahtijevajući njezine primjedbe i komentare u ograničenom vremenskom roku koje odredi Vijeće. U bilo kojem trenutku nakon primitka zahtjeva, a prije utvrđivanja valjanosti, Vijeće može državi članici na koju se upit odnosi prenijeti hitan zahtjev da država članica poduzme potrebne privremene mjere da bi se izbjegla moguća nenadoknativa šteta žrtvi ili žrtvama navodnog kršenja prava. Kada Vijeće iskoristi svoje diskreciono pravo, to ne znači da je donijelo odluku o prihvatljivosti ili valjanosti zahtjeva.

5. Vijeće će proučavanje upita prema ovom članku obavljati na zatvorenim sjednicama. Obavijestit će autora zahtjeva o odgovoru koji mu je uputila država članica na koju se zahtjev odnosi. Kada Vijeće odluči okončati postupak, svoja stajališta je dužno iznijeti državi članici i autoru zahtjeva.

Članak 32.

1. Ako Vijeće primi pouzdane informacije koje ukazuju na ozbiljno kršenje ove Konvencije od strane države članice, može, nakon konzultacija s državom članicom u pitanju, tražiti od jednog ili više svojih članova da posjete državu članicu i bez odlaganja o tome obavijeste Vijeće.

2. Vijeće je dužno obavijestiti državu članicu u pitanju o namjeri upućivanja posjeta, navodeći članove delegacije i svrhu posjeta. Država članica dužna je odgovoriti Vijeću u razumnom roku.

3. Na temelju potkrijepljenog zahtjeva države članice, Vijeće može odlučiti odgoditi ili otkazati posjet.

4. Ako država članica pristane na posjet, Vijeće i država članica dužne su surađivati na definiranju modaliteta posjeta, dok je država članica dužna Vijeću osigurati sva sredstva potrebna za uspješno okončanje posjeta.

5. Nakon posjeta, Vijeće će državi članici prenijeti svoje primjedbe i preporuke.

Članak 33.

Država članica ove konvencije može u bilo koje vrijeme izjaviti da priznaje nadležnost Vijeća da prima i razmatra prigovore u smislu da jedna država članica tvrdi da druga država članica ne

ispunjava svoje obveze prema ovoj Konvenciji. Vijeće ne prima nikakve prigovore u vezi s državom članicom koja nije dala takvu izjavu, niti prigovore od države članice koja nije dala takvu izjavu.

Članak 34.

Ako Vijeće primi informacije koje imaju naizgled dobro utemeljene naznake da se prisilni nestanci sustavno i sveobuhvatno provode na teritoriju u nadležnosti države članice, može, nakon traženja države članice da dostavi sve relevantne informacije o situaciji, predmet hitno dati na uvid Generalnoj skupštini Ujedinjenih naroda putem generalnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 35.

1. Vijeće ima nadležnost isključivo u pogledu prisilnih nestanaka koja započinje stupanjem na snagu ove Konvencije.

2. Ako država postane članica ove Konvencije nakon njezinog stupanja na snagu, obveze ove države u pogledu Vijeća odnose se samo na prisilne nestanke koji su započeli nakon stupanja Konvencije na snagu za tu državu.

Članak 36.

1. Vijeće je dužno podnositi godišnje izvješće o svojim aktivnostima u sklopu ove Konvencije državama članicama i Generalnoj skupštini Ujedinjenih naroda.

2. Prije objave mišljenja o državi članici u godišnjem izvješću, država članica se o tome unaprijed obavještava te joj se omogućuje razumno vrijeme za odgovor. Država članica u pitanju može zatražiti objavljivanje svojih komentara ili primjedbi u izvješću.

Članak 37.

Nijedan dio ove Konvencije ne utječe na odredbe namijenjene zaštiti svih osoba od prisilnih nestanaka, a koje mogu biti sadržane u:

- a) zakonodavstvu države članice;
- b) međunarodnom zakonodavstvu koje vrijedi za državu članicu.

Članak 38.

1. Potpisivanju ove Konvencije mogu pristupiti sve države članice Organizacije ujedinjenih naroda.

2. Konvenciju moraju ratificirati sve države članice Organizacije ujedinjenih naroda. Instrumenti ratifikacije nalaze se kod generalnog tajnika Ujedinjenih naroda.

3. Konvenciji mogu pristupiti sve države članice Organizacije ujedinjenih naroda. Pristupanje se provodi polaganjem instrumenata za pristup kod generalnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 39.

1. Konvencija stupa na snagu tridesetog dana od datuma polaganja dvadesetog instrumenta ratifikacije ili pristupa.

2. Za svaku državu koja ratificira ovu Konvenciju ili joj pristupi nakon polaganja dvadesetog instrumenta ratifikacije ili pristupa, ova Konvencija stupa na snagu tridesetog dana od datuma polaganja vlastitog instrumenta ratifikacije ili pristupa.

Članak 40.

Generalni tajnik Ujedinjenih naroda dužan je obavijestiti države članice Ujedinjenih naroda i sve članice koje su Konvenciju potpisale ili joj pristupile o sljedećem:

- (a) potpisima, ratifikacijama i pristupima prema članku 38.;
- (b) datumu stupanja Konvencije na snagu prema članku 39.

Članak 41.

Odredbe Konvencije obuhvaćaju sve dijelove federalnih država bez ograničenja ili iznimaka.

Članak 42.

1. Svi sporovi između dvije ili više država članica u pogledu tumačenja ili primjene ove Konvencije koji se ne mogu riješiti pregovorima ili u tu svrhu ovdje definiranim postupcima, će na zahtjev jedne od država biti podnesen na arbitražu. Ako se u roku šest mjeseci od datuma zahtjeva za arbitražu članice ne dogovore o organiziranju arbitraže, bilo koja od stranaka u sporu može spor iznijeti pred Međunarodnim sudom pravde putem zahtjeva u skladu sa statutom suda.

2. Sve države mogu, u trenutku potpisivanja ili ratifikacije ove Konvencije ili pristupanju Konvenciji, izjaviti da ne smatraju obvezujućim stavak 1. ovog članka. Druge države članice neće obvezivati stavak 1. ovog članka u odnosu na državu članicu koja je dala takvu izjavu.

3. Sve države članice koje su dale izjavu u skladu sa stavkom 2. ovog članka mogu u bilo kojem trenutku povući ovu izjavu obavijestivši o tome generalnog tajnika Ujedinjenih naroda.

Članak 43.

Ova Konvencija ne dovodi u pitanje odredbe međunarodnog humanitarnog prava, uključujući obveze potpisnica četiri ženevske konvencije od 12. kolovoza 1949. i dodatnih protokola ove konvencije od 8. lipnja 1977. ili mogućnosti dostupne svim državama članicama da ovlaste Međunarodni odbor Crvenog križa da posjeti mjesta zatočenja u situacijama koje nisu obuhvaćene međunarodnim humanitarnim pravom.

Članak 44.

1. Sve države članice ove Konvencije mogu predložiti amandman i predati ga generalnom tajniku Ujedinjenih naroda. Generalni tajnik dužan je predloženi amandman prenijeti državama članicama uz zahtjev da se izjasne žele li konferenciju država članica radi razmatranja i glasovanja o prijedlogu. U slučaju da u roku od četiri mjeseca od datuma obavijesti barem jedna trećina država članica traži konferenciju, generalni tajnik je dužan sazvati konferenciju pod okriljem Ujedinjenih naroda.

2. Sve amandmane koje usvoji većina od dvije trećine nazočnih država članica koje su glasovale na konferenciji generalni tajnik podnosi svim državama članicama na prihvatanje.

3. Amandman usvojen u skladu sa stavkom 1. ovog članka stupa na snagu kada ga dvije trećine država članica ove Konvencije prihvate u skladu sa svojim ustavnim postupcima.

4. Kada amandmani stupe na snagu, obvezujući su za one države članice koje su ih prihvatile, dok su za druge države članice obvezujuće odredbe ove Konvencije i bilo koji raniji amandmani koje su prihvatile.

Članak 45.

1. Ova Konvencija čiji su arapski, kineski, engleski, francuski, ruski i španjolski tekst jednako autentični, polaže se kod generalnog tajnika Ujedinjenih naroda.

2. Generalni tajnik Ujedinjenih naroda dužan je ovjerene preslike Konvencije dostaviti svim državama članicama navedenim u članku 38.

General Assembly

Distr.
GENERAL

A/HRC/1/L.2
23 June 2006

ENGLISH
Original: FRENCH

HUMAN RIGHTS COUNCIL

First session

Agenda item 4

IMPLEMENTATION OF GENERAL ASSEMBLY RESOLUTION 60/251
OF 15 MARCH 2006 ENTITLED "HUMAN RIGHTS COUNCIL"

Andorra*, Argentina, Armenia*, Austria*, Belgium*, Bolivia*, Cameroon, Chile*, Congo*, Costa Rica*, Cuba, Cyprus*, Czech Republic, Estonia*, Finland, France, Germany, Greece*, Guatemala, Guinea*, Haiti*, Honduras*, Hungary*, Ireland*, Italy*, Latvia*, Liechtenstein*, Luxembourg*, Malta*, Mexico, Peru, Portugal*, Romania, Slovakia*, Slovenia*, Spain*, Switzerland, Uruguay*, Venezuela (Bolivarian Republic of)*: draft resolution

2006/... International Convention for the Protection of
All Persons from Enforced Disappearance

The Human Rights Council;

Recalling General Assembly resolution 47/133 of 18 December 1992, by which the Assembly adopted the Declaration on the Protection of All Persons from Enforced Disappearance as a body of principles for all States,

Also recalling Commission on Human Rights resolution 2001/46 establishing an intersessional open-ended working group of the Commission with the mandate to elaborate a draft legally binding normative instrument for the protection of all persons from enforced disappearance, and Commission resolution 2005/27,

---

* Not a member of the Human Rights Council.

Taking note of the report of the working group (E/CN.4/2006/57) and the group's decision to conclude its work and transmit the draft international convention for the protection of all persons from enforced disappearance to the Commission on Human Rights for adoption,

Welcoming the offer by France to host the signing ceremony for the Convention in Paris,

1. *Adopts* the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance as annexed to this resolution;
2. *Recommends* to the General Assembly adoption of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance;
3. *Recommends* that, once adopted by the General Assembly, the Convention be opened for signature at a signing ceremony in Paris;
4. *Recommends* to the General Assembly adoption of the following draft resolution:

"The General Assembly,

"Taking note of Human Rights Council resolution 2006/... dated ... June 2006, by which the Council adopted the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance,

"1. Hails the Council's adoption of the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance;

"2. Adopts and opens for signature, ratification and accession the International Convention for the Protection of All Persons from Enforced Disappearance, the text of which is annexed to this resolution;

"3. Recommends that the Convention be opened for signature at a signing ceremony in Paris."

Annex

INTERNATIONAL CONVENTION FOR THE PROTECTION
OF ALL PERSONS FROM ENFORCED DISAPPEARANCE

Preamble

The States Parties to this Convention,

Considering the obligation of States under the Charter of the United Nations to promote universal respect for, and observance of, human rights and fundamental freedoms,

Having regard to the Universal Declaration of Human Rights,

Recalling the International Covenant on Economic, Social and Cultural Rights, the International Covenant on Civil and Political Rights and all other relevant international instruments in the fields of human rights, humanitarian law and international criminal law,

Recalling the Declaration on the Protection of All Persons from Enforced Disappearance adopted by the General Assembly of the United Nations in its resolution 47/133 of 18 December 1992,

Aware of the extreme seriousness of enforced disappearance, which constitutes a crime and, in certain circumstances defined in international law, a crime against humanity,

Determined to prevent enforced disappearances and to combat impunity for the crime of enforced disappearance,

Considering the right of any person not to be subjected to enforced disappearance, the right of victims to justice and to reparation,

Affirming the right of any victim to know the truth about the circumstances of an enforced disappearance and the fate of the disappeared person, and the right to freedom to seek, receive and impart information to this end,

Have agreed as follows:

PART I

Article 1

1. No one shall be subjected to enforced disappearance.
2. No exceptional circumstances whatsoever, whether a state of war or a threat of war, internal political instability or any other public emergency, may be invoked as a justification for enforced disappearance.

Article 2

For the purposes of this Convention, enforced disappearance is considered to be the arrest, detention, abduction or any other form of deprivation of liberty committed by agents of the State or by persons or groups of persons acting with the authorization, support or acquiescence of the State, followed by a refusal to acknowledge the deprivation of liberty or by concealment of the fate or whereabouts of the disappeared person, which place such a person outside the protection of the law.

Article 3

Each State Party shall take appropriate measures to investigate acts defined in article 2 committed by persons or groups of persons acting without the authorization, support or acquiescence of the State and to bring those responsible to justice.

Article 4

Each State Party shall take the necessary measures to ensure that enforced disappearance constitutes an offence under its criminal law.

Article 5

The widespread or systematic practice of enforced disappearance constitutes a crime against humanity as defined in applicable international law and shall attract the consequences provided for under such applicable international law.

Article 6

1. Each State Party shall take the necessary measures to hold criminally responsible at least:
  - (a) Any person who commits, orders, solicits or induces the commission of, attempts to commit, is an accomplice to or participates in an enforced disappearance;
  - (b) A superior who:
    - (i) Knew, or consciously disregarded information which clearly indicated, that subordinates under his or her effective authority and control were committing or about to commit a crime of enforced disappearance;
    - (ii) Exercised effective responsibility for and control over activities which were concerned with the crime of enforced disappearance; and
    - (iii) Failed to take all necessary and reasonable measures within his or her power to prevent or repress the commission of an enforced disappearance or to submit the matter to the competent authorities for investigation and prosecution;
  - (c) Subparagraph (b) above is without prejudice to the higher standards of responsibility applicable under relevant international law to a military commander or to a person effectively acting as a military commander.
2. No order or instruction from any public authority, civilian, military or other, may be invoked to justify an offence of enforced disappearance.

Article 7

1. Each State Party shall make the offence of enforced disappearance punishable by appropriate penalties which take into account its extreme seriousness.

2. Each State Party may establish:

(a) Mitigating circumstances, in particular for persons who, having been implicated in the commission of an enforced disappearance, effectively contribute to bringing the disappeared person forward alive or make it possible to clarify cases of enforced disappearance or to identify the perpetrators of an enforced disappearance;

(b) Without prejudice to other criminal procedures, aggravating circumstances, in particular in the event of the death of the disappeared person or the commission of an enforced disappearance in respect of pregnant women, minors, persons with disabilities or other particularly vulnerable persons.

Article 8

Without prejudice to article 5,

1. A State Party which applies a statute of limitations in respect of enforced disappearance shall take the necessary measures to ensure that the term of limitation for criminal proceedings:

(a) Is of long duration and is proportionate to the extreme seriousness of this offence;

(b) Commences from the moment when the offence of enforced disappearance ceases, taking into account its continuous nature.

2. Each State Party shall guarantee the right of victims of enforced disappearance to an effective remedy during the term of limitation.

Article 9

1. Each State Party shall take the necessary measures to establish its competence to exercise jurisdiction over the offence of enforced disappearance:

(a) When the offence is committed in any territory under its jurisdiction or on board a ship or aircraft registered in that State;

(b) When the alleged offender is one of its nationals;

(c) When the disappeared person is one of its nationals and the State Party considers it appropriate.

2. Each State Party shall likewise take such measures as may be necessary to establish its competence to exercise jurisdiction over the offence of enforced disappearance when the alleged offender is present in any territory under its jurisdiction, unless it extradites or surrenders him or her to another State in accordance with its international obligations or surrenders him or her to an international criminal tribunal whose jurisdiction it has recognized.

3. This Convention does not exclude any additional criminal jurisdiction exercised in accordance with national law.

Article 10

1. Upon being satisfied, after an examination of the information available to it, that the circumstances so warrant, any State Party in whose territory a person suspected of having committed an offence of enforced disappearance is present shall take him or her into custody or take such other legal measures as are necessary to ensure his or her presence. The custody and other legal measures shall be as provided for in the law of that State Party but may be maintained only for such time as is necessary to ensure the person's presence at criminal, surrender or extradition proceedings.

2. A State Party which has taken the measures referred to in paragraph 1 shall immediately carry out a preliminary inquiry or investigations to establish the facts. It shall notify the States Parties referred to in article 9, paragraph 1, of the measures it has taken in pursuance of paragraph 1 of this article, including detention and the circumstances warranting detention, and of the findings of its preliminary inquiry or its investigations, indicating whether it intends to exercise its jurisdiction.

3. Any person in custody pursuant to paragraph 1 may communicate immediately with the nearest appropriate representative of the State of which he or she is a national, or, if he or she is a stateless person, with the representative of the State where he or she usually resides.

Article 11

1. The State Party in the territory under whose jurisdiction a person alleged to have committed an offence of enforced disappearance is found shall, if it does not extradite that person or surrender him or her to another State in accordance with its international obligations or surrender him or her to an international criminal tribunal whose jurisdiction it has recognized, submit the case to its competent authorities for the purpose of prosecution.

2. These authorities shall take their decision in the same manner as in the case of any ordinary offence of a serious nature under the law of that State Party. In the cases referred to in article 9, paragraph 2, the standards of evidence required for prosecution and conviction shall in no way be less stringent than those which apply in the cases referred to in article 9, paragraph 1.

3. Any person against whom proceedings are brought in connection with an offence of enforced disappearance shall be guaranteed fair treatment at all stages of the proceedings. Any person tried for an offence of enforced disappearance shall benefit from a fair trial before a competent, independent and impartial court or tribunal established by law.

Article 12

1. Each State Party shall ensure that any individual who alleges that a person has been subjected to enforced disappearance has the right to report the facts to the competent authorities, which shall examine the allegation promptly and impartially and, where necessary, undertake without delay a thorough and impartial investigation. Appropriate steps shall be taken, where necessary, to ensure that the complainant, witnesses, relatives of the disappeared person and their defence counsel, as well as persons participating in the investigation, are protected against all ill-treatment or intimidation as a consequence of the complaint or any evidence given.

2. Where there are reasonable grounds for believing that a person has been subjected to enforced disappearance, the authorities referred to in paragraph 1 shall undertake an investigation, even if there has been no formal complaint.

3. Each State Party shall ensure that the authorities referred to in paragraph 1:
  - (a) Have the necessary powers and resources to conduct the investigation effectively, including access to the documentation and other information relevant to their investigation;
  - (b) Have access, if necessary with the prior authorization of a judicial authority, which shall rule promptly on the matter, to any place of detention or any other place where there are reasonable grounds to believe that the disappeared person may be present.
4. Each State Party shall take the necessary measures to prevent and punish acts that hinder the conduct of an investigation. It shall ensure in particular that persons suspected of having committed an offence of enforced disappearance are not in a position to influence the progress of an investigation by means of pressure or acts of intimidation or reprisal aimed at the complainant, witnesses, relatives of the disappeared person or their defence counsel, or at persons participating in the investigation.

Article 13

1. For the purposes of extradition between States Parties, the offence of enforced disappearance shall not be regarded as a political offence or as an offence connected with a political offence or as an offence inspired by political motives. Accordingly, a request for extradition based on such an offence may not be refused on these grounds alone.
2. The offence of enforced disappearance shall be deemed to be included as an extraditable offence in any extradition treaty existing between States Parties before the entry into force of this convention.
3. States Parties undertake to include the offence of enforced disappearance as an extraditable offence in any extradition treaty subsequently to be concluded between them.
4. If a State Party which makes extradition conditional on the existence of a treaty receives a request for extradition from another State Party with which it has no extradition treaty, it may consider this Convention as the necessary legal basis for extradition in respect of the offence of enforced disappearance.

5. States Parties which do not make extradition conditional on the existence of a treaty shall recognize the offence of enforced disappearance as an extraditable offence between themselves.

6. Extradition shall, in all cases, be subject to the conditions provided for by the law of the requested State Party or by applicable extradition treaties, including, in particular, conditions relating to the minimum penalty requirement for extradition and the grounds upon which the requested State Party may refuse extradition or make it subject to certain conditions.

7. Nothing in this Convention shall be interpreted as imposing an obligation to extradite if the requested State Party has substantial grounds for believing that the request has been made for the purpose of prosecuting or punishing a person on account of that person's sex, race, religion, nationality, ethnic origin, political opinions or membership of a particular social group; or that compliance with the request would cause harm to that person for any one of these reasons.

Article 14

1. States Parties shall afford one another the greatest measure of mutual legal assistance in connection with criminal proceedings brought in respect of an offence of enforced disappearance, including the supply of all evidence at their disposal that is necessary for the proceedings.

2. Such mutual legal assistance shall be subject to the conditions provided for by the domestic law of the requested State Party or by applicable treaties on mutual legal assistance, including, in particular, the conditions in relation to the grounds upon which the requested State Party may refuse to grant mutual legal assistance or may make it subject to conditions.

Article 15

States Parties shall cooperate with each other and shall afford one another the greatest measure of mutual assistance with a view to assisting victims of enforced disappearance, and in searching for, locating and releasing disappeared persons and, in the event of death, in exhuming and identifying them and returning their remains.

Article 16

1. No State Party shall expel, return ("refouler"), surrender or extradite a person to another State where there are substantial grounds for believing that he or she would be in danger of being subjected to enforced disappearance.
2. For the purpose of determining whether there are such grounds, the competent authorities shall take into account all relevant considerations, including, where applicable, the existence in the State concerned of a consistent pattern of gross, flagrant or mass violations of human rights or of serious violations of international humanitarian law.

Article 17

1. No one shall be held in secret detention.
2. Without prejudice to other international obligations of the State Party with regard to the deprivation of liberty, each State Party shall, in its legislation:
  - (a) Establish the conditions under which orders of deprivation of liberty may be given;
  - (b) Indicate those authorities authorized to order the deprivation of liberty;
  - (c) Guarantee that any person deprived of liberty shall be held solely in officially recognized and supervised places of deprivation of liberty;
  - (d) Guarantee that any person deprived of liberty shall be authorized to communicate with and be visited by his or her family, counsel or any other person of his or her choice, subject only to the conditions established by law, or, if he or she is a foreigner, to communicate with his or her consular authorities, in accordance with applicable international law;
  - (e) Guarantee access by the competent and legally authorized authorities and institutions to the places where persons are deprived of liberty, if necessary with prior authorization from a judicial authority;

(f) Guarantee that any person deprived of liberty or, in the case of a suspected enforced disappearance, since the person deprived of liberty is not able to exercise this right, any persons with a legitimate interest, such as relatives of the person deprived of liberty, their representatives or their counsel, shall, in all circumstances, be entitled to take proceedings before a court, in order that the court may decide without delay on the lawfulness of the deprivation of liberty and order the person's release if such deprivation of liberty is not lawful.

3. Each State Party shall assure the compilation and maintenance of one or more up-to-date official registers and/or records of persons deprived of liberty, which shall be made promptly available, upon request, to any judicial or other competent authority or institution authorized for that purpose by the law of the State Party concerned or any relevant international legal instrument to which the State concerned is a party. The information contained therein shall include, as a minimum:

- (a) The identity of the person deprived of liberty;
- (b) The date, time and place where the person was deprived of liberty and the identity of the authority that deprived the person of liberty;
- (c) The authority that ordered the deprivation of liberty and the grounds for the deprivation of liberty;
- (d) The authority responsible for supervising the deprivation of liberty;
- (e) The place of deprivation of liberty, the date and time of admission to the place of deprivation of liberty and the authority responsible for the place of deprivation of liberty;
- (f) Elements relating to the state of health of the person deprived of liberty;
- (g) In the event of death during the deprivation of liberty, the circumstances and cause of death and the destination of the remains;
- (h) The date and time of release or transfer to another place of detention, the destination and the authority responsible for the transfer.

Article 18

1. Subject to articles 19 and 20, each State Party shall guarantee to any person with a legitimate interest in this information, such as relatives of the person deprived of liberty, their representatives or their counsel, access to at least the following information:
  - (a) The authority that ordered the deprivation of liberty;
  - (b) The date, time and place where the person was deprived of liberty and admitted to the place of deprivation of liberty;
  - (c) The authority responsible for supervising the deprivation of liberty;
  - (d) The whereabouts of the person deprived of liberty, including, in the event of a transfer to another place of deprivation of liberty, the destination and the authority responsible for the transfer;
  - (e) The date, time and place of release;
  - (f) Elements relating to the state of health of the person deprived of liberty;
  - (g) In the event of death during the deprivation of liberty, the circumstances and cause of death and the destination of the remains.
2. Appropriate measures shall be taken, where necessary, to protect the persons referred to in paragraph 1, as well as persons participating in the investigation, from any ill-treatment, intimidation or sanction as a result of the search for information concerning a person deprived of liberty.

Article 19

1. Personal information, including medical and genetic data, which is collected and/or transmitted within the framework of the search for a disappeared person shall not be used or made available for purposes other than the search for the disappeared person. This is without prejudice to the use of such information in criminal proceedings relating to an offence of enforced disappearance or the exercise of the right to obtain reparation.

2. The collection, processing, use and storage of personal information, including medical and genetic data, shall not infringe or have the effect of infringing the human rights, fundamental freedoms or human dignity of an individual.

Article 20

1. Only where a person is under the protection of the law and the deprivation of liberty is subject to judicial control may the right to information referred to in article 18 be restricted, on an exceptional basis, where strictly necessary and where provided for by law, and if the transmission of the information would adversely affect the privacy or safety of the person, hinder a criminal investigation, or for other equivalent reasons in accordance with the law, and in conformity with applicable international law and with the objectives of this Convention. In no case shall there be restrictions on the right to information referred to in article 18 that could constitute conduct defined in article 2 or be in violation of article 17, paragraph 1.

2. Without prejudice to consideration of the lawfulness of the deprivation of a person's liberty, States Parties shall guarantee to the persons referred to in article 18, paragraph 1, the right to a prompt and effective judicial remedy as a means of obtaining without delay the information referred to in article 18, paragraph 1. This right to a remedy may not be suspended or restricted in any circumstances.

Article 21

Each State Party shall take the necessary measures to ensure that persons deprived of liberty are released in a manner permitting reliable verification that they have actually been released. Each State Party shall also take the necessary measures to assure the physical integrity of such persons and their ability to exercise fully their rights at the time of release, without prejudice to any obligations to which such persons may be subject under national law.

Article 22

Without prejudice to article 6, each State Party shall take the necessary measures to prevent and punish the following conduct:

(a) Delaying or obstructing the remedies referred to in article 17, paragraph 2 (f), and article 20, paragraph 2;

(b) Failure to record the deprivation of liberty of any person, or the recording of any information which the official responsible for the official register knew or should have known to be inaccurate;

(c) Refusal to provide information on the deprivation of liberty of a person, or the provision of inaccurate information, even though the legal requirements for providing such information have been met.

Article 23

1. Each State Party shall ensure that the training of law enforcement personnel, civil or military, medical personnel, public officials and other persons who may be involved in the custody or treatment of any person deprived of liberty includes the necessary education and information regarding the relevant provisions of this Convention, in order to:

(a) Prevent the involvement of such officials in enforced disappearances;

(b) Emphasize the importance of prevention and investigations in relation to enforced disappearances;

(c) Ensure that the urgent need to resolve cases of enforced disappearance is recognized.

2. Each State Party shall ensure that orders or instructions prescribing, authorizing or encouraging enforced disappearance are prohibited. Each State Party shall guarantee that a person who refuses to obey such an order will not be punished.

3. Each State Party shall take the necessary measures to ensure that the persons referred to in paragraph 1 who have reason to believe that an enforced disappearance has occurred or is planned report the matter to their superiors and, where necessary, to the appropriate authorities or bodies vested with powers of review or remedy.

Article 24

1. For the purposes of this Convention, "victim" means the disappeared person and any individual who has suffered harm as the direct result of an enforced disappearance.
2. Each victim has the right to know the truth regarding the circumstances of the enforced disappearance, the progress and results of the investigation and the fate of the disappeared person. Each State Party shall take appropriate measures in this regard.
3. Each State Party shall take all appropriate measures to search for, locate and release disappeared persons and, in the event of death, to locate, respect and return their remains.
4. Each State Party shall ensure in its legal system that the victims of enforced disappearance have the right to obtain reparation and prompt, fair and adequate compensation.
5. The right to obtain reparation referred to in paragraph 4 covers material and moral damages and, where appropriate, other forms of reparation such as:
  - (a) Restitution;
  - (b) Rehabilitation;
  - (c) Satisfaction, including restoration of dignity and reputation;
  - (d) Guarantees of non-repetition.
6. Without prejudice to the obligation to continue the investigation until the fate of the disappeared person has been clarified, each State Party shall take the appropriate steps with regard to the legal situation of disappeared persons whose fate has not been clarified and that of their relatives, in fields such as social welfare, financial matters, family law and property rights.
7. Each State Party shall guarantee the right to form and participate freely in organizations and associations concerned with attempting to establish the circumstances of enforced disappearances and the fate of disappeared persons, and to assist victims of enforced disappearance.

Article 25

1. Each State Party shall take the necessary measures to prevent and punish under its criminal law:
  - (a) The wrongful removal of children who are subjected to enforced disappearance, children whose father, mother or legal guardian is subjected to enforced disappearance or children born during the captivity of a mother subjected to enforced disappearance;
  - (b) The falsification, concealment or destruction of documents attesting to the true identity of the children referred to in subparagraph (a).
2. Each State Party shall take the necessary measures to search for and identify the children referred to in paragraph 1 (a) and to return them to their families of origin, in accordance with legal procedures and applicable international agreements.
3. States Parties shall assist one another in searching for, identifying and locating the children referred to in paragraph 1 (a).
4. Given the need to protect the best interests of the children referred to in paragraph 1 (a) and their right to preserve, or to have re-established, their identity, including their nationality, name and family relations as recognized by law, States Parties which recognize a system of adoption or other form of placement of children shall have legal procedures in place to review the adoption or placement procedure, and, where appropriate, to annul any adoption or placement of children that originated in an enforced disappearance.
5. In all cases, and in particular in all matters relating to this article, the best interests of the child shall be a primary consideration, and a child who is capable of forming his or her own views shall have the right to express those views freely, the views of the child being given due weight in accordance with the age and maturity of the child.

PART II

Article 26

1. A Committee on Enforced Disappearances (hereafter referred to as "the Committee") shall be established to carry out the functions provided for under this Convention. The Committee shall consist of 10 experts of high moral character and recognized competence in the field of human rights, who shall serve in their personal capacity and be independent and impartial. The members of the Committee shall be elected by the States Parties according to equitable geographical distribution. Due account shall be taken of the usefulness of participation in the work of the Committee by persons having relevant legal experience and to balanced gender representation.
2. The members of the Committee shall be elected by secret ballot from a list of persons nominated by the States Parties from among their nationals, at biennial meetings of States Parties convened by the Secretary-General of the United Nations for this purpose. At those meetings, for which two thirds of the States Parties shall constitute a quorum, the persons elected to the Committee shall be those who obtain the largest number of votes and an absolute majority of votes of the representatives of States Parties present and voting.
3. The initial election shall be held no later than six months after the date of entry into force of this Convention. Four months before the date of each election, the Secretary-General of the United Nations shall address a letter to the States Parties inviting them to submit nominations within three months. The Secretary-General shall prepare a list in alphabetical order of all persons thus nominated, indicating the State Party which nominated each candidate, and shall submit this list to all States Parties.
4. The members of the Committee shall be elected for a term of four years. They shall be eligible for re-election once. However, the term of five of the members elected at the first election shall expire at the end of two years; immediately after the first election, the names of these five members shall be chosen by lot by the chairman of the meeting referred to in paragraph 2 of this article.

5. If a member of the Committee dies or resigns or for any other reason can no longer perform his or her committee duties, the State Party which nominated him or her shall, in accordance with the criteria set out in paragraph 1 of this article, appoint another candidate from among its nationals to serve out his or her term, subject to the approval of the majority of the States Parties. Such approval shall be considered to have been obtained unless half or more of the States Parties respond negatively within six weeks of having been informed by the Secretary-General of the United Nations of the proposed appointment.
6. The Committee shall establish its own rules of procedure.
7. The Secretary-General of the United Nations shall provide the Committee with the necessary means, staff and facilities for the effective performance of its functions. The Secretary-General of the United Nations shall convene the initial meeting of the Committee.
8. The members of the Committee shall be entitled to the facilities, privileges and immunities of experts on mission for the United Nations, as laid down in the relevant sections of the Convention on the Privileges and Immunities of the United Nations.
9. Each State Party shall cooperate with the Committee and assist its members in the fulfilment of their mandate, to the extent of the Committee's functions that the State Party has accepted.

Article 27

A Conference of States Parties will take place at the earliest four years and at the latest six years following the entry into force of this Convention to evaluate the functioning of the Committee and to decide, in accordance with the procedure described in article 44, paragraph 2, whether it is appropriate to transfer to another body - without excluding any possibility - the monitoring of this Convention, in accordance with the functions defined in articles 28 to 36.

Article 28

1. In the framework of the competencies granted by this Convention, the Committee shall cooperate with all relevant organs, offices and specialized agencies and funds of the United Nations, with the treaty bodies instituted by international instruments, with the special

procedures of the United Nations and with the relevant regional intergovernmental organizations or bodies, as well as with all relevant State institutions, agencies or offices working toward the protection of all persons against enforced disappearances.

2. As it discharges its mandate, the Committee shall consult other treaty bodies instituted by relevant international human rights instruments, in particular the Human Rights Committee instituted by the International Covenant on Civil and Political Rights, with a view to ensuring the consistency of their respective observations and recommendations.

Article 29

1. Each State Party shall submit to the Committee, through the Secretary-General of the United Nations, a report on the measures taken to give effect to its obligations under this Convention, within two years after the entry into force of this Convention for the State Party concerned.

2. The Secretary-General of the United Nations shall make this report available to all States Parties.

3. Each report shall be considered by the Committee, which shall issue such comments, observations or recommendations as it may deem appropriate. The comments, observations or recommendations shall be communicated to the State Party concerned, which may respond to them, on its own initiative or at the request of the Committee.

4. The Committee may also request States Parties to provide additional information on the implementation of this Convention.

Article 30

1. A request that a disappeared person should be sought and found may be submitted to the Committee, as a matter of urgency, by relatives of the disappeared person or their legal representatives, their counsel or any person authorized by them, as well as by any other person having a legitimate interest.

2. If the Committee considers that a request for urgent action submitted in pursuance of paragraph 1:

- (a) Is not manifestly unfounded;
- (b) Does not constitute an abuse of the right of submission of such requests;
- (c) Has already been duly presented to the competent bodies of the State Party concerned, such as those authorized to undertake investigations, where such a possibility exists;
- (d) Is not incompatible with the provisions of this Convention; and
- (e) The same matter is not being examined under another procedure of international investigation or settlement of the same nature;

it shall request the State Party concerned to provide it with information on the situation of the persons sought, within a time limit set by the Committee.

3. In the light of the information provided by the State Party concerned in accordance with paragraph 2, the Committee may transmit recommendations to the State Party, including a request that the State Party should take all the necessary measures, including interim measures, to locate and protect the person concerned in accordance with this Convention and to inform the Committee, within a specified period of time, of measures taken, taking into account the urgency of the situation. The Committee shall inform the person submitting the urgent action request of its recommendations and of the information provided to it by the State as it becomes available.

4. The Committee shall continue its efforts to work with the State Party concerned for as long as the fate of the person sought remains unresolved. The person presenting the request shall be kept informed.

Article 31

1. A State Party may at the time of ratification of this Convention or at any time afterwards declare that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications from or on behalf of individuals subject to its jurisdiction claiming to be

victims of a violation by this State Party of provisions of this Convention. The Committee shall not admit any communication concerning a State Party which has not made such a declaration.

2. The Committee shall consider a communication inadmissible where:

(a) The communication is anonymous;

(b) The communication constitutes an abuse of the right of submission of such communications or is incompatible with the provisions of this Convention;

(c) The same matter is being examined under another procedure of international investigation or settlement of the same nature; or where

(d) All effective available domestic remedies have not been exhausted. This rule shall not apply where the application of the remedies is unreasonably prolonged.

3. If the Committee considers that the communication meets the requirements set out in paragraph 2, it shall transmit the communication to the State Party concerned, requesting it to provide observations and comments within a time limit set by the Committee.

4. At any time after the receipt of a communication and before a determination on the merits has been reached, the Committee may transmit to the State Party concerned for its urgent consideration a request that the State Party will take such interim measures as may be necessary to avoid possible irreparable damage to the victims of the alleged violation. Where the Committee exercises its discretion, this does not imply a determination on admissibility or on the merits of the communication.

5. The Committee shall hold closed meetings when examining communications under the present article. It shall inform the author of a communication of the responses provided by the State Party concerned. When the Committee decides to terminate the procedure, it shall communicate its views to the State Party and to the author of the communication.

Article 32

A State Party to this Convention may at any time declare that it recognizes the competence of the Committee to receive and consider communications in which a State Party

claims that another State Party is not fulfilling its obligations under this Convention. The Committee shall not receive communications concerning a State Party which has not made such a declaration, nor communications from a State Party which has not made such a declaration.

Article 33

1. If the Committee receives reliable information indicating that a State Party is seriously violating the provisions of this Convention, it may, after consultation with the State Party concerned, request one or more of its members to undertake a visit and report back to it without delay.
2. The Committee shall notify the State Party concerned, in writing, of its intention to organize a visit, indicating the composition of the delegation and the purpose of the visit. The State Party shall answer the Committee within a reasonable time.
3. Upon a substantiated request by the State Party, the Committee may decide to postpone or cancel its visit.
4. If the State Party agrees to the visit, the Committee and the State Party concerned shall work together to define the modalities of the visit and the State Party shall provide the Committee with all the facilities needed for the successful completion of the visit.
5. Following its visit, the Committee shall communicate to the State Party concerned its observations and recommendations.

Article 34

If the Committee receives information which appears to it to contain well-founded indications that enforced disappearance is being practised on a widespread or systematic basis in the territory under the jurisdiction of a State Party, it may, after seeking from the State Party concerned all relevant information on the situation, urgently bring the matter to the attention of the General Assembly of the United Nations, through the Secretary-General of the United Nations.

Article 35

1. The Committee shall have competence solely in respect of enforced disappearances which commenced after the entry into force of this Convention.
2. If a State becomes a party to this Convention after its entry into force, the obligations of that State vis-à-vis the Committee shall relate only to enforced disappearances which commenced after the entry into force of this Convention for the State concerned.

Article 36

1. The Committee shall submit an annual report on its activities under this Convention to the States Parties and to the General Assembly of the United Nations.
2. Before an observation on a State Party is published in the annual report, the State Party concerned shall be informed in advance and shall be given reasonable time to answer. This State Party may request the publication of its comments or observations in the report.

PART III

Article 37

Nothing in this Convention shall affect any provisions which are more conducive to the protection of all persons from enforced disappearance and which may be contained in:

- (a) The law of a State Party;
- (b) International law in force for that State.

Article 38

1. This Convention is open for signature by all Member States of the United Nations.
2. This Convention is subject to ratification by all Member States of the United Nations. Instruments of ratification shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

3. This Convention is open to accession by all Member States of the United Nations. Accession shall be effected by the deposit of an instrument of accession with the Secretary-General of the United Nations.

Article 39

1. This Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of deposit with the Secretary-General of the United Nations of the twentieth instrument of ratification or accession.

2. For each State ratifying or acceding to this Convention after the deposit of the twentieth instrument of ratification or accession, this Convention shall enter into force on the thirtieth day after the date of the deposit of that State's instrument of ratification or accession.

Article 40

The Secretary-General of the United Nations shall notify all States Members of the United Nations and all States which have signed or acceded to this Convention of the following:

- (a) Signatures, ratifications and accessions under article 38;
- (b) The date of entry into force of this Convention under article 39.

Article 41

The provisions of this Convention shall apply to all parts of federal States without any limitations or exceptions.

Article 42

1. Any dispute between two or more States Parties concerning the interpretation or application of this Convention which cannot be settled through negotiation or by the procedures expressly provided for in this Convention shall, at the request of one of them, be submitted to arbitration. If within six months from the date of the request for arbitration the Parties are unable to agree on the organization of the arbitration, any one of those Parties may refer the dispute to the International Court of Justice by request in conformity with the Statute of the Court.

2. A State may, at the time of signature or ratification of this Convention or accession thereto, declare that it does not consider itself bound by paragraph 1 of this article. The other States Parties shall not be bound by paragraph 1 of this article with respect to any State Party having made such a declaration.

3. Any State Party having made a declaration in accordance with the provisions of paragraph 2 of this article may at any time withdraw this declaration by notification to the Secretary-General of the United Nations.

Article 43

This Convention is without prejudice to the provisions of international humanitarian law, including the obligations of the High Contracting Parties to the four Geneva Conventions of 12 August 1949 and the two Additional Protocols thereto of 1977, or to the opportunity available to any State Party to authorize the International Committee of the Red Cross to visit places of detention in situations not covered by international humanitarian law.

Article 44

1. Any State Party to this Convention may propose an amendment and file it with the Secretary-General of the United Nations. The Secretary-General shall thereupon communicate the proposed amendment to the States Parties to this Convention with a request that they indicate whether they favour a conference of States Parties for the purpose of considering and voting upon the proposal. In the event that within four months from the date of such communication at least one third of the States Parties favour such a conference, the Secretary-General shall convene the conference under the auspices of the United Nations.

2. Any amendment adopted by a majority of two thirds of the States Parties present and voting at the conference shall be submitted by the Secretary-General of the United Nations to all the States Parties for acceptance.

3. An amendment adopted in accordance with paragraph 1 of this article shall enter into force when two thirds of the States Parties to this Convention have accepted it in accordance with their respective constitutional procedures.

4. When amendments enter into force, they shall be binding on those States Parties which have accepted them, other States Parties still being bound by the provisions of this Convention and any earlier amendment which they have accepted.

Article 45

1. This Convention, of which the Arabic, Chinese, English, French, Russian and Spanish texts are equally authentic, shall be deposited with the Secretary-General of the United Nations.

2. The Secretary-General of the United Nations shall transmit certified copies of this Convention to all States referred to in article 38.
